

podtikajo **Sandy Pittman**, da je povzpetic, ki v baznem taboru pod Everestom piše za NBC dnevnik na internetu in s svojimi prijateljicami tam na ledeniku pije čaj iz porcelanastih skodelic.

Luisa Francis pojasnjuje in postavlja na svoja mesta posamezne povezave, slavi šerpani, šerpovske ženske, ter poveljuje gorske ženske, indijsko samotarko **Ma** ali **Elizabeth Hawley**, ki v Katmanduju zvesto vodi knjigovodstvo o himalajskih vzponih in junakih.

društvene novice

In memoriam: Marija Lah Vild

Pretresljiva naglost odhoda **Marije Vildove** je boleče presenetila vse, ki so jo poznali tako po planinskem kakor po prejšnjem delovnem delovanju v podjetju Mura.

Letos marca, ko smo jo pospremili k počitku, se je zdelo, da divji panonski veter odnaša besede in pesem slovesa tja daleč proti goram, kamor je tako zelo hrepenela in tako pogosto hodila.

Bila je izjemno bitje in je ta svet vedno živela s svojstveno neponovljivo intenzivnostjo. Odraščala je v skromnih razmerah, se po vojni predajala ciljem svobodne domovine, zasnovala sodobno kadrovska socialna delo v podjetju Mura,

skrbela za družino, kljubovala ljubezni, se vključevala v različna humanitarna dela in ob vsem tem pred 25 leti ustanovila Planinsko društvo Mura ter ga duhovno vodila do prežgodnje smrti.

V planinsko društvo je pritegnila številne sodelavce od delavcev za stroji do direktorjev, skrbela je za planinski naraščaj v vrtcih in šolah, pomagala tabornikom, organizirala nabiranje zdravilnih zelišč v gorah in še marsikaj. Bila je pobudnik za ustanovitev Meddruštvenega odbora PZS za Pomurje, trasirala je planinsko Pomursko pot, sodelovala pri njenem opisu, spodbujala k usposabljanju za planinske vodnike, vodila pohode, predavala in se razdajala. Dve poletji je preživela kot oskrbnica planinske kočice, ne da bi za to želela plačilo. Delovala je v organih Planinske zveze Slovenije in vedno pogumno zagovarjala svoja stališča. Bila je vedno odprta do ljudi, pokončna in poštena, brez želje po privilegijih in priznanjih. Njen trden racionalen značaj in oboževalski odnos do gorā sta se dopolnjevala. Verjela je, da je mogoče doseči velike cilje, če imaš pogum in voljo in v dobro organizacijo pritegneš predane in delovne sodelavce.

Prehodila je slovenske gore in k njim popeljala premnoge druge. Poskusila se je tudi v plezanju in se preizkusila v tujih višjih gorah. Po letu 1985 se je v družbi prijateljev iz Mojstrane povzpela na Mont Blanc, Matterhorn, Toffane, Dachstein, Monte Cristalo, Tri Cine, Watzmann... Ni le sanjala o gorah, pač pa je vedno tudi načrtovala pohode, predvidela opremo in vse drobne malenkosti in sama opravila največ dela.

Brez pretiravanja je mogoče reči, da je Marija zaradi svoje predanosti goram, izkušenj in izjemne požrtvovalnosti pri delu, pa tudi zanosa, s katerim je pripovedovala o svojih planinskih doživetjih, že za življenja postala svojevrstna legenda v planinski organizaciji.

Odšla je mnogo prerano, stara komaj 67 let, in nam pustila spomin in zgled. Njeno ime bo za vedno zapisano v zgodovino pomurskega pla-

ninstva, njenemu zgledu pa bodo sledili mnogi planinci s panonske ravnine. Naj bo tako, kot pravi pesnik: »...nam drugim sije sled in kaže pot od tod iz naših zmot in zmed v bližino zadnjih gnezid in pravih zvezd...«

Ivanka Klopčič

Spoznanje, da je prekmurska Marija odšla na pot, od koder ni več vrnitve, je trpko in boleče. Planinci imamo v svojih vrstah kar nekaj ljudi, pri katerih je le ljubezen do življenja daljša od ljubezni do gorā in Marijo smo med njimi uvrščali na častno mesto.

V njeni bližini smo čutili, da je ljubezen do gorā zmes neukrotljivega in nikoli potešenega hrepenenja, strasti, nemira, pa tudi nepopisne sreče, zadovoljstva in vedrine. Ali ta notranji nemir povzroča Rousseaujev klic »Nazaj k naravi« ali iskanje izgubljenih zakladov in idealov, je ta hip vseeno. Marija je ljubezen do gorā vseskozi razdajala in trosila okoli sebe. Tudi tistim, ki imajo gore vsak dan pred očmi in ki so preko nje bolje dojeli veličino bogastva, ki ga ima naša dežela.

Samo po sebi umevno se je zdelo, da je Marija svojo ljubezen do gorā razdajala ne le po gorah, pač pa tudi v planinski organizaciji. Z njej

Oj, človek, nikar

ALEŠ TACER

*V stvarnosti kruti
besneči vihar
pometa pragove
zaphanih previsov;
masiv gorski
v bran se postavlja
nemoči navkljub.*

*Tam drobna postava
na snežnem
hrbtišču
počasi pojema
in tone v obup.*

*Unese se veter,
poleže vihar;
zaveje vzdih z gore:
oj, človek, nikar!*